

steriets Forslag, og den stiller ligeledes meget strengere Krav end den svenske Lov, ifølge hvilken man kan udlaane indtil $\frac{2}{3}$ af Ejendommens Vurderingssum. Dette er vist et Spørgsmaal, man skal overveje nærmere, thi uden nogen som helst Indskrænkning vil Regelen formentlig nøde Selskaberne til at foretage en Del Forandringer i deres Pengeanbringelse i Prioriteter, og dette kunde maaske dog være højst uheldigt; hvis man ikke vil blive ved de nugældende Regler, maa der i alt Fald en Overgangsbestemmelse til. I § 19, 2det Stykke, er der indføjet følgende: „Forinden Stiftelses- og Organisationsomkostninger er fuldt afskrevet” — i 1ste Stykke staar der, at dette skal ske i Løbet af de ti første Regnskabsaar — „maa der af Aarsoverskuddet ikke uddeles Rente til Aktionærer eller Garanter”. Dette turde være en vel streng Bestemmelse og strengere, end man oprindelig havde tænkt sig. Her kommer det Spørgsmaal frem: Hvorledes skal der forholdes med Udbetaling af Bonus. Thi i saa Henseende er der ikke gjort nogen som helst Indskrænkning. Er Forholdet det, at der ikke maa uddeles Renter til Aktionærer eller Garanter, men at Selskabet skal have ubegrænset Ret til at udbetale Bonus? For saa vidt man vil fastholde den Tanke, der oprindelig er udtalt af Regeringen om, at Bonus skal holdes indenfor bestemte Grænser, bliver man nødt til udtrykkeligt at anføre det i Loven.

Ogsaa jeg nærer Betænkeligheder ved Forandringen i § 35, hvor der er Tale om Børneforsikring, og hvor det hedder, at „Intet Selskab maa tegne nogen Art af Livsforsikring, hvorved det forpligter sig til at udbetale Pengebeløb som Følge af Dødsfald, der maatte indtræde før den forsikredes fyldte 8de Aar”. Jeg kunde forstaa det, hvis der var Tale om Forsikringssummen; men jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Stubbekøbing i, at det vilde være urimeligt at nære Frygt for Virkningerne af en eventuel Tilbagebetaling af Præmie. Det forekommer mig ret betænkeligt at forbyde en Forsikringsmaade, der nu ikke er ganske ualmindelig, hvorefter Forsikringssummen udbetales ved Opnaaelsen af en vis Alder, og Præmierne tilbagebetales, hvis Barnet dør før Opnaaelsen af denne Alder. Det er en meget god og fornuftig Form for Forsikring. Jeg kan meget godt se de Grunde, der kan være til at give særlige Regler for denne Art af Forsikringer. Hensynet til Spekulationer i Død, til, at Folk kan blive forledet til at

begaa Barnemord. Men hvor der er Tale om Tilbagebetaling af Præmierne, vil det dog i Regelen dreje sig om saa smaa Beløb, at jeg ikke synes, man behøver at nære nogen Frygt. Jeg skal derfor henstille, at man tager dette Spørgsmaal under Overvejelse.

I § 39 er der foretaget to Forandringer. En, som ikke har været Genstand for Omtale, betyder maaske ikke saa forfærdelig meget. Det er Ændringen i 1ste Stykke, hvor der tidligere stod: „De i tilladte danske Livsforsikringssselskaber forsikrede Summer er fritagne for enhver Retsfølgning”. Hertil er nu føjet: „medmindre det efter Forsikringsdokumentets Indhold maa antages, at de ikke er bestemte til at tjene i Forsørgelsesøjemed”. Denne Indskrænkning tror jeg ikke kommer til at betyde saa meget, for det bliver vist meget vanskeligt af Forsikringsdokumentet at dokumentere, at de paagældende Summer ikke er bestemte til at tjene i Forsørgelsesøjemed; de kunde ofte være bestemte til at tjene andre Formaal og dog bære Vidnesbyrd om at være tegnede i Forsørgelsesøjemed. Denne Bestemmelse vil nu medføre, at de paagældende Myndigheder maa undersøge Dokumenterne. Men foretager man denne Indskrænkning, som jeg altsaa ikke tror kommer til at betyde saa forfærdelig meget, maa man dog vistnok undtage alle de Forsikringer, der er tegnede i Tidsrummet fra 1904 indtil det Tidspunkt, da disse Bestemmelser træder i Kraft; alle disse Forsikringer vil man vistnok ikke kunne berøve den dem tildelte Beskyttelse.

Forandringen i Paragraffens 2det Stykke er vigtigere. En Embeds- eller Bestillingsmand, der tegner Forsikring til Fyldstgørelse af sin Enkeforsørgelsespligt, har hidtil maattet tegne en saadan i Statsanstalten. Der skal nu gives mere los. Det forekommer mig, at der kan anføres meget gode Grunde for begge Systemer. Det er jo saa, at Staten har en Forsikringsanstalt, Statsanstalten; paa den anden Side udøver den ganske vist en saadan Kontrol med de private Selskaber, at man maa sige, at Forsikringer, tegnede i disse, snart sagt er saa sikre som noget i denne Verden — dog ikke fuldt saa sikre som Statsanstaltens, for hvis Indfrielse Statskassen eventuelt maa bløde. Det bør sikkert være Hovedregelen, at Forsikringer tegnes i Statsanstalten. Men saa vidt man kan se af, hvad der er fremkommet, er det imidlertid i nogle Tilfælde hændet, at en Mand, der i en ældre Alder skulde overtage et Stats-